

Sygn. akt II KO 71/22

POSTANOWIENIE

Dnia 30 sierpnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **J. N.**

oskarżonego o czyn z art. 62 § 2 k.k.s. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 30 sierpnia 2022 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w W., zawartego w postanowieniu tego Sądu z dnia 4 lipca 2022 r., sygn. akt V K [...], o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu w trybie art. 37 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:

wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w swoim wystąpieniu wskazał, że po przekazaniu na podstawie art. 36 k.p.k. przez Sąd Okręgowy w G. zawisła przed nim sprawa J. N.. W ocenie Sądu Rejonowego dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga jednak jej przekazania Sądowi Rejonowemu w G., jako pierwotnie właściwemu. Uzasadnione ma to być potrzebą dążenia do rozstrzygnięcia sprawy w rozsądnym terminie. Zdaniem Sądu Rejonowego przedmiotowa sprawa znacząco odbiega stopniem jej faktycznej i prawnej złożoności od spraw trafiających do sądów rejonowych. Z uwagi zaś na liczbę spraw oczekujących na wyznaczenie pierwszych terminów rozpraw w tym Sądzie, spełnienie postulatu szybkiego i sprawnego postępowania w niniejszej sprawie będzie znacznie utrudnione, co realnie grozi przewlekłością postępowania. Jak stwierdził Sąd Rejonowy, dotarcie do G. świadków spoza tego miasta nie jest utrudnione ze względu na możliwość skorzystania choćby z

transportu kolejowego, a nadto wchodzi w grę przesłuchanie świadka na odległość czy też w trybie art. 396 k.p.k. W rozpatrywanym wystąpieniu podniesiono również, że z uwagi na możliwości dogodniejszego dojazdu do W., stosunkowo często dochodzi do przekazywania spraw Sądowi Rejonowemu, a uwzględniając fakt, że Sąd ten obciążony jest znaczną liczbą „własnych” spraw, jeszcze bardziej wydłuża się czas oczekiwania na wyznaczenie pierwszego terminu rozprawy. Wobec zatem tego, że Sąd Rejonowy w G. nie jest aż tak bardzo obciążony liczbą spraw, aby uniknąć przewlekłości postępowania i ewentualnej odpowiedzialności Skarbu Państwa z tego tytułu, zasadne jest zdaniem Sądu Rejonowego w W. przekazanie niniejszej sprawy temu pierwszemu Sądowi w trybie art. 37 k.p.k.

Sąd Najwyższy stwierdził, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego nie zasługuje na uwzględnienie jako niezasadny.

W orzecznictwie utrwalony jest już pogląd, że tylko szczególne i nadzwyczajne względy związane z dobrem wymiaru sprawiedliwości mogą przemawiać za przekazaniem sprawy do rozpoznania innemu sądowi w trybie art. 37 k.p.k. Względy te winien przy tym wykazać sąd występujący z wnioskiem o przekazanie sprawy innemu sądowi równorzędnemu.

Na tego rodzaju szczególne i nadzwyczajne względy Sąd Rejonowy w rozpatrywanej sprawie się jednak nie powołuje. Za takie nie sposób bowiem uznać możliwej przewlekłości postępowania wynikającej z obciążenia Sądu obecnie właściwego. Wprawdzie Sąd Najwyższy dostrzega problem obciążenia warszawskich Sądów, to jednak instytucja z art. 37 k.p.k., jako wyjątkowa, nie może stanowić remedium służącego do rozwiązania tego problemu. Za właściwą pracę Sądu odpowiadają zaś jego władze. Jest to w istocie problem o charakterze technicznym (organizacyjnym), a w tego rodzaju sytuacjach, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, instytucja z art. 37 k.p.k., nie powinna być uruchomiona.

Dostrzec trzeba, że przedmiotowa sprawa została przekazana Sądowi Rejonowemu w W. w trybie art. 36 k.p.k. a rozpatrywana inicjatywa kwestionuje w istocie zasadność tego przekazania. W orzecznictwie trafnie podnosi się jednak, że w oparciu o przepis art. 37 k.p.k. nie można prowadzić weryfikacji orzeczenia wydanego na podstawie art. 36 k.p.k. i w razie stwierdzenia jego wadliwości podejmować decyzji, która zmierzałaby do uchylenia jego skutków, z motywacją, że

przemawia za tym dobro wymiaru sprawiedliwości. Możliwość takiego postąpienia należy odrzucić, byłoby to bowiem równoznaczne z przeprowadzeniem nieprzewidzianej przez ustawę kontroli orzeczenia wydanego na podstawie art. 36 k.p.k. i stanowiło obejście zarówno dyspozycji tego przepisu, jak i art. 37 k.p.k. (tak np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 4 maja 2006 r., II KO 21/06; z dnia 8 sierpnia 2013 r., III KO 55/13; z dnia 30 stycznia 2014 r., II KO 86/13 czy też z dnia 25 listopada 2020 r., IV KO 110/20 i powołane tam judykaty).

Uwzględnienie przedmiotowego wniosku oznaczałoby w istocie, że w każdej przekazanej Sądowi Rejonowemu sprawie, z uwagi na jego obciążenie, należałoby automatycznie występować z inicjatywą w trybie art. 37 k.p.k. Tego rodzaju konsekwencji nie sposób jednak zaaprobować.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak na wstępie.

[as]